

כיון שציווה הכתוב "יבמה יבוא עליה",
שומע אני, היה מקום לומר, שהתירה התורה
את כל איסורי ערוה במקום מצות יבום,

ואפילו באחת מכל עריות האמורות בתורה,
הכתוב "יבמה יבוא עליה" מדבר.

אין לומר כך.

כי יש ללמוד בגזירה שוה, שלא צותה
התורה לייבם את מי שאסורה על היבם
באיסור ערוה. כי:

נאמר כאן, באיסור ערוה של אחות אשתו
"ואשה אל אחותה לא תקח לצרור, לגלות
ערותה עליה בחייה".

ונאמר להלן, במצוות יבום "יבמה יבוא
עליה".

מה להלן, בפרשת יבום, נאמר "יבמה יבוא
עליה" במקום מצוה של יבום.

אף כאן, בפרשת עריות, נאמר "ואשה אל
אחותה לא תקח לצרור לגלות ערותה עליה"
— אפילו במקום מצוה של יבום!

ואמר רחמנא: אפילו אם נופלת לפניך יבמה
מהאח המת, שמצוה לייבמה, כאן, כיון
שהיא אחות אשתך — לא תקח אותה!

עד כאן — הלימוד לפטור ערוה.

ומכאן — הלימוד לפטור צרת ערוה:

ואין לי לאסור מן המקרא הזה אלא היא, את
היבמה עצמה שהיא אחות אשה.

צרתה של אחות אשה — מנין שגם היא
אינה מתייבמת?

תלמוד לומר: "ואשה אל אחותה לא תקח,
לצרור".

הלשון "לא תקח לצרור" מלמד כי גם את
צרתה של אחות אשתך "לא תקח". וכאמור
מדבר הכתוב אפילו במקום מצות יבום.

ואין לי מכאן מקור אלא רק לאסור לייבום
את צרתה של אחות אשתו.

צרת צרתה של אחות אשתו, כאשר הלכה
צרת הערוה והתייבמה על ידי אח אחר,
והיתה לה צרה גם בבית הזה, ומת האח
שייבם אותה, וחזרה צרת הערוה ונפלה פעם
שניה, יחד עם צרתה, לפני היבם שהיתה
אסורה עליו בנפילה הראשונה משום צרת
ערוה.

והיא עצמה אינה מתייבמת, לפי שנאסרה
עליו בנפילה הראשונה כאשר אח שיש לו
בנים, ושוב אין לה היתר עולמית.

אך מניין שגם צרת הצרה, שזו היא לה
נפילתה הראשונה לייבום, ומעולם לא
נאסרה, שאף היא אינה מתייבמת?

תלמוד לומר: "לצרור", בכפל לשון, ולא
אמר הכתוב "לצור" גרידא.

מלמד הכתוב בלשון "לצרור", לאסור צרות
הרבה — שגם צרת צרה, וכן הלאה עד
עולם, אסורה.

ואין לי ללמוד מהמקרא הזה, העוסק בערות
אחות אשה, אלא רק את אחות אשה, שהיא
אינה מתייבמת.

שאר עריות — מניין שגם הן אינן
מתייבמות?